

אמונת חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

יא"צ א' חשון ♦ גליון תקסט ♦ שנה יב

שב"ק בראשית ה'תשפ"ד ♦ מברכים חשון

תוכן הגליון

דברי חיזוק

מרת רבינו שליט"א

עמ' ב

דברות קודש

מרת רבינו שליט"א

עמ' ג

שיחת חיזוק

מרת רבינו הגה"ק זי"ע

עמ' ב

פניני חיים

עמ' ה

עובדות חיים

עמ' ה

נעימות חיים

עמ' ו

אמונת עיתך

עמ' ו

חיי אביגדור

עמ' ז

לאור קריאת קודשו של

כ"ק מרת רבינו עט"ר שליט"א

לאומרה בכל יום עקב המצב בארצנו הק'

תפלה נוראה וקדושה מרת רבינו תם זיע"א

מובא בספר יוסף אומץ (אות תפד): האומרה בכל יום

"אני ערב בדבר שלא יארע לו שום פגע רע בכל אותו יום ויצליח בכל דרכו"

בבקשה מכם מיכאל וגבריאל ורפאל, שתעמדו בתפלה בבקשה ובתחנונים לפני מלך המלכים הקדוש ברוך הוא שאצליח בכל דרכי ובכל מקום שאני הולך, הן מליסטים שלא יזיקוני; הן משדים, הן מלילין, הן מאיש ואשה מכל דבר רע; הן מחרב ודבר, הן מרעב, הן מכל פרעניות ההולכים ובאים לעולם. מן הכל יצילני אדני אלהי ישראל שלא ישלטו בי, לא בגופי ולא במאודי ולא בזרעי.

יהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי, שתהא השעה הזאת עת רצון לפניך שתשמע את תפילתי ובקשתי.

(ויאמר שלש פעמים) ה' צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה

(ושלש פעמים) ה' צבאות אשרי אדם בוטח בך

(ושלש פעמים) ה' הושיעה | המלך יעננו ביום קראנו

(ושלש פעמים) המלאך הגואל אותי מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבותי אברהם ויצחק, וידגו לרב בקרב הארץ.

(ושבע פעמים) לישועתך קייתי אדני. לפורקנה סברית אדני.

(ושבע פעמים) גד גדוד יגדנו והוא יגד עקב

כה אצליח בדרכי כמו שעשה יהושע בעברו הירדן עם ישראל במלחמה עם הכנעני ושב בשלום לארצו.

בימים אלו שכלל ישראל וכל העולם כולו נדהם ומזועזע ממעשי הטבח המזעזעים, שביצעו בשמחת תורה, בני הבליעל הישמעאלים ימ"ש, אין לנו אלא להיזכר בדברות קודש חוצבי להבות אש ששמענו והתרעו בענין זה רבותינו הק' זי"ע.

מסופר מהגאון הרב שמעיה אליעזר דיכובסקי (מובא בספרו נאות דשא) כשביקש בשנת תרצ"ג. לעלות לארץ ישראל. באותה שנה הרימה האנטישמיות ראש באירופה כשהצורר הנאצי עלה לשלטון. המוני יהודים חשו כי הקרקע שתחת רגליהם אינה בטוחה. ביקש קודם לשמוע מפי מרן ה"חפץ חיים", האם כדאית היא העליה לארץ ישראל.

ובטרם הספיק להביע בפניו את החששות שבלבו, ובייחוד את החשש הגדול מפאת המצב הבטחוני השורר בארץ ישראל בגלל בני ישמעאל המתנכלים ליהודים, כי רק כמה שנים חלפו מאז טבח חברון (בתרפ"ט), הקדים ה"חפץ חיים" ואמר: התורה הקדושה אומרת על ישמעאל: 'והוא יהיה פרא אדם' (בראשית ט"ז, י"ב). הלא ידוע כי התורה שלנו היא נצחית, ואם היא אומרת זאת על ישמעאל, משמעות הדברים היא, שישמעאל ישרא לנצח פרא אדם. גם אם יתאספו כל עמי התרבות שבעולם וירצו לחנך את ישמעאל ולעשותו בן תרבות, לא יעלה הדבר בידם. התורה העידה עליו שיהיה פרא אדם, ו"היה" פירושו גם לעתיד, לנצח.

ה"חפץ חיים" נאנח ואמר: מי יודע מה פרא אדם זה עלול עוד לעשות לעם ישראל באחרית הימים!

ומרן הגר"ז מבריסק אמר, שמתוך שהתורה כתבה 'פרא אדם' ולא 'אדם פרא', אות הוא שהכח העיקרי של ישמעאל הוא ה'פרא' ולא ה'אדם'.

ואפילו אם ישכיל ישמעאל ללמוד, ויהיה למשל עורך דין, אז יהיה עורך דין פרא אדם; ואם ישכיל להיות רופא, אז יהיה רופא פרא אדם. כי הפראות שבו לא תסור ממנו לנצח!

דברים אלו הוכחו שוב בימים אלו, כאשר אנו מתוודעים עוד ועוד לגודל הזוועות שחוללו בני ישמעאל. האכזריות והברבריות כמוה לא ראינו מראה לנו שוב כי לא 'אדם' לפנינו אלא 'פרא' שלעולם לא יהיה אדם.

וכן אאמור זי"ע היה מצטט את הרה"ק רבי אהרן מבעלזא זי"ע, שכבר אמר שהישמעאלים והמצרים הם רשעים גדולים יותר מהיטלר ימ"ש וכי על פי פנימיות התורה בני ישמעאל המה מקליפת חמור, שטומאתה גדולה יותר מקליפת כלב (ראה זוה"ק שמות ח"ב סה, א).

וכן שמענו רבות מרבינו בעל החוקי חיים זי"ע שהיה עומד ומתריע על הרשעות הטבועה בישמעאלים והיה מכנה אותם עם הדומה לחמור, וכן היה אומר על תושבי עזה, שהם עם מעורב בזרע עמלק ימ"ש.

והרה"ק בעל השפע חיים מצאנז קלויזנבורג זי"ע (בשיעור חורש"י בשנת תשנח) ש"המופתי ימ"ש הוא אשר נתן עצה להיטלר ימ"ש איך להשמיד את בני ישראל בתאי הגאזים והעיד שבהיותו במחנה פעלדאפינג מיד אחר שנשחרר מעול הנאצים ימ"ש, השכינו אותם במחנה שהיה שייך מלפנים אל ה'היטלר יונגד', וראה כתוב שם על כל הארונות שהיו בתוך הצריפים האלה אותיות ושמות בלשון ערבית, כי שם התגוררו הערבים אשר הם לימדו את הנאצים איך להרוג את בני ישראל, והם אשר האיצו בהם להשמיד ח"ו את בני ישראל.

"וכאמור עיקר שנאתם של רשעים אלו היא לדת ישראל, כפי שגם אותו רשע ימ"ש הייתה עיקר שנאתו אל דת ישראל, אשר על כן היו הרשעים קובעים את כל הגירושים וההריגות והצרות דווקא על ימים טובים, פעם בראש השנה, פעם בשמחת תורה, ופעם בפורים וכיו"ב, בכל יום טוב הייתה עת צרה וראו בעליל שהטומאה מחפשת לעצמה דווקא ימים טובים להרע לישראל, כי עיקר שנאתם היא לדת משה. שמלחמה זו היא מלחמת החושך והאור, שהטומאה אינה יכולה לסבול את הקדושה, וענין זה החל מאז שהתקנא הנחש באדם הראשון, ועדיין לא נפסק עד היום, אלא אדרבה ככל שקרבים ובאים ימות המשיח שנאת הסט"א גדלה והלכת עכ"ל"ק.

על כן בואו ונעשה תשובת המשקל, ונתחזק באהבת ישראל ובחיזוק בלימוד התורה והלכות שבת ובזיכו הרבים ובתמיכה בכל צרכי הדת, ונתחזק באמונה ונתאחד יחד ונזעק אל ד', ואין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים. ומי שאמר לעולמו די יאמר לצרותינו די, ונזכה שתהיה זאת המלחמה האחרונה, וימחה זכר עמלק מתחת השמים, ונזכה לגאולת ישראל מתוך רחמים וחסדים מרובים אכ"ר.

בס"ד, יום א' בראשית, אסרו חג שמחת תורה תשפ"ד

לכבוד

הרה"ג **גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א**

מו"צ בק"ק קראלי ומח"ס גם אני אודך ופרדס יוסף החדש

במענה לבקשתכם למספר **דברי חיזוק לרגל המצב הקשה השורר בארצינו הק' ובפרט כעת בדרום הארץ.**

הנה רואים אנו את אשר נתקיים בנו הפסוק אם ד' לא ישמר עיר שוא שקד שומר, ועלה בדעתי רמז למה שקרה בעיצומו של שמיני עצרת ושמחת תורה שעל"ט, שר"ת ש'וא ש'קד ש'ומר הוא כר"ת ש'בת ש'מיני עצרת ש'מחת תורה.

והנה מובא בספר העיקרים (מאמר ד פרק ו') כדלהלן: ויתבאר מכל זה שהחריצות טוב בכל דבר ובעבור זה היה שלמה משבח החריצות ואומר ויד חרוצים תעשיר (משלי י' ד'), ומגנה העצלה להעיר האדם שישתדל להשיג מבוקשו בכל מאמצי כחו, וכן אמרו רבותינו ז"ל למען יברכך ה' אלהיך (דברים י"ד כ"ט), יכול יושב ובטל, תלמוד לומר בכל מעשה ידך אשר תעשה, הנה בארו שברכת השם יתברך תגיע ותבא עם ההשתדלות, וכן אמר המשורר אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר (תהלים קכ"ז א'), **אבל אם ה' ישמור עיר יפה שקד שומר, שעם השמירה וההשתדלות האנושי יגיע העזר האלהי ולא בזולתו, ובעבור זה ראוי שישתדל האדם בחזקת היד בכל הדברים שאפשר שיושג בהשתדלות האדם, אחר שנדע שההשתדלות מועיל בכל דבר ובכל הפעולות על דרך שבארנו, ובעבור פעל אחד שנראה מגיע על צד הגזרה, כאמרם רבותינו ז"ל כי יפול הנופל ממנו (דברים כ"ב ח'), ראוי היה זה ליפול וכו', לא בעבור זה נשפוט בכל הדברים שהם בגזרה, אבל ראוי שנשתדל בכלן כאלו הן בחירות בחירה גמורה, וה' הטוב בעיניו יעשה.**

כן במלבי"ם (תהלים פרק קכז פסוק א) כדלהלן: שיר המעלות לשלמה, השיר הזה ושאריו נסמכו בכונה, שבראשון יבאר שההשתדלות האדם אין מועיל כל מאומה רק הכל נעשה ונגמר בעצת ההשגחה העליונה, ובס' שאח"כ יבאר מתי ההשתדלות מועיל, והאופנים אשר יובילוה אל המטרה הנכונה - אם לא ה' יבנה בית אם לא ילוה אל הבנין עזר אלוה, אך שוא עמלו בוניו בו, ואין ההשתדלות מועיל מאומה, ולא לבד בהוצאת כלל הדבר אל הפועל, שאין האדם לבדו יכול עליה בעמל בלא עזר ממרום, כי בשמירת הדברים שכבר הם עשויים כמו בשמירת העיר הבנויה, גם בזה אם לא ה' ישמר עיר שוא שקד שומר וההשתדלות האדם בשמירתה לא יועיל מאומה - ולא לבד בפעולות כלליות כי גם בפרטים:

ונסיים את במה שכתב הרמב"ן באיגרת לבנו, בני השלך על ה' יהבך והדבר מוכן ומזומן לפניך תחשוב אותו רחוק ממך מאד. ודע כי אין פירך שלך ואין ידך בגבולך אלא הכל ביד האלהים לעשות תן לבך תמיד **אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו. ואם ה' יבנונו שוא עמלו הורסיו בו. אם ה' לא ישמור עיר שוא שקד שומר. ואם ה' ישמור עיר חנם טרח שומר.**

על כן בוא ונתחזק באמונת וביטחון בהשי"ת שרק הוא ואין בלתו שיכולים לשמור על עם ישראל מכל צרה ומצוקה. ויתקיים אי"ה הסופי תובות של הפסוק הנ"ל, שהוא א"י ד' ר'ופאיך.

ונקיים את ונשמרתם מאוד לנפשותיכם, מאו"ד גמ' נא ואין נא אלא לשון תפילה ולשון בקשה. אנו נזעק אל השי"ת בעת צרה וישמע שוועתינו, שהקב"ה מתאוה לתפילתן של ישראל.

המצפה לישועתן של ישראל

הק' **יוסף מוזס**

בהגה"ק מקראלי זצללה"ה

שבת בראשית

גדולה היא שבת זו שנקראת "שבת בראשית", שלא כמו שאר השבתות שאין להם שם מיוחד. אין "שבת נח" או שבת לך לך", אבל יש גם יש "שבת בראשית".

הטור או"ח (סי' רצב) כתב: ומה שתיקנו בשבת ג' ענייני תפילות – אתה קידשת, ישמח משה, אתה אחד. אתה קידשת כנגד שבת בראשית; ישמח משה כנגד שבת של מתן תורה;

אתה אחד כנגד שבת שלעתיד לבוא, שבעתיד יהיה ה' אחד ושמו אחד. זוהי גדולתה של "שבת בראשית", שהיא ממשיכה מכוחה קדושה לכל שבתות השנה ובכל שבת אחת מסגולותיה של השבת היא ה"בראשית". בשבת זו יש סגולה של התחדשות, ואפילו לימוד התורה מסוגל להבנה ולהעמקה יתירה לחידושי תורה נעלים ומועילים. על כן מן הראוי שנצל "שבת בראשית זו", שהיא תחילה מבחינת מנוף רוחני להתעלות לכל שבתות השנה. חובה עלינו להקדיש בשבת זו יתר כוחות ללימוד התורה, לגלות חידושי תורה, לקדש שבת זו בקדושה ובטהרה, שהיא תהיה בבחינת מוליך ומביא לכל שבתות השנה.

בשבת בראשית זו יש חשיבות רבתי לכך שכל אדם יקבל על עצמו איזו שהיא קבלה לפתיחת חומש בראשית, שתלווה אותו עד פרשת "זאת הברכה". אין ספק, כי דבר שהוא בבחינת "על הסדר" מדי שבת בשבתו יכול להביא תועלת רבה שאין אנו יכולים להעריך את גודל עוצמתו.

בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ (בראשית א.א). הקשה רש"י למה היה צריך להתחיל את התורה בבריאת העולם, לכאורה היה צריך להתחיל מהמצוה הראשונה שנצטוו בה ישראל והיא החודש הזה לכם ומה טעם פתח בבראשית. ועל כך תירץ, משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים. שאם יאמרו אומות העולם לישראל לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גויים, הם אומרים להם כל הארץ הקב"ה בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו, ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו. ובאמת צריך להבין מעיקרא מה שאלת רש"י, הרי דאי היה צריך לפתוח מבראשית על סיפור בריאת העולם, וברמב"ן הקשה הלא עניין זה עיקר ביהדות שידעו שיש בורא לעולם זהו יסוד ושורש היהדות א"כ דאי שהיה צריך לפתוח בזה וכיצד שואל רש"י שהיה להתחיל במצות החודש.

ואפ"ל דכונת רש"י כי עיקר ושורש היהדות תלוי ביציאת מצרים וכך גם נאמר בעשרת הדברות אנכי ד' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים (שמות כב). למה לא אמר אשר בראתיך? אלא העניין הזה לא ראו בעיניהם ויכולים הכופרים להתעקש, משא"כ ביציאת מצרים שראו בעיניהם שש מאות אלף הגברים, לבד מהנשים והטף את נפלאות ה' אשר הוא שולט בעליונים ובתחתונים, ובזה אין הכחשה זה גם העבירו לדורי דורות, לכן הקשה רש"י דהיה להתחיל במצות החודש מפני שיצאו בחדש זה ממצרים וראו בעליל כי ה' הוא האלוקים, ולכן גם כל מצוות ה' הם זכר ליציאת מצרים, כי זה שורש היהדות. בזה גם יובן מה שהקשה השפתי חכמים על קושיית רש"י דהלא מצות מילה היא קודם מצות החודש וא"כ מדוע לא שאל רש"י מדוע לא התחילה התורה במצות מילה, והתשובה לכך משום שבה אין זכר ליציאת מצרים, וקושייתו דווקא על מצות החודש שהיא המצווה הראשונה שמזכירה את יציאת מצרים שהיא עיקר האמונה שראינו בחוש את יד הבורא ברוך הוא.

שיחת חיזוק

מכ"ק מרן רבינו הגה"ק זיע"א

אקטואלי לימינו אנו

...ובהגדה של פסח אנו אומרים שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו והקב"ה מצילנו מידם והנה מה שעומד כרגע על הפרק היינו המלחמה שהתחילה כשאיובינו מתקיפים את ערי ארצינו הק', ערים שיש בהם הרבה תורה ויר"ש ולכן עלינו להתבונן למה עשה ה' ככה ולא לומר מקרה היא וכבר מביא בזה הרמב"ם בהלכות תענית, שאם אומר האדם מקרה היא זה הצרה, וזה דרך העולם, אז חרון ה' גדול, השם ירחם.

וגם ישנן כאלו שתולין הכל בכוחי ועוצם ידם חושבים שבכוח אפשר להכניע את האויבים, וזה כמו מי שלוקח מקל ונותן מכות למישהו והולך הוא ושובר את המקל וחושב שהוא הצליח אבל שוכח הוא שאפשר לו לקנות מקל חדשה, אבל אדם שיש לו שכל הישר יודע שלא המקל מרביץ אלא יש אדם שהוא מכה במקל, ושהוא רק אמצעי ולכן הוא הולך להשתדל אצל האדם המכה אם ע"י תחנונים או באמצעים אחרים בכדי להכניע אותו שלא יתן לו מכות.

וזה המשל, אצלינו גם כן צריך להתבונן למה ומדוע בא עלינו כעת הצרה הזאת, וכן היה בכל דור ודור שהיה איזה צרה התבוננו למה ומדוע, וכמו שבמגילה כתוב על מה ועל מה זה ופירשו חז"ל במסכת מגילה ששאלה אסתר ממרדכי שיגיד למה בא הגזירה הזאת והגמרא אומרת שבשביל שהשתחוו לצלם ונהנו מסעודתו של אותו רשע.

ולכן עלינו להתבונן למה ומדוע ולכן נלכה נא ונראה מה כתוב בתורה בפרשת שמות שמשם רבינו ראה שמכה גוי את ישראל והרג את הגוי ולמחרת ראה שדתן ואבירם רבים ביניהם אמר אכן נודע הדבר, ופירש רש"י שם שאמר משה עכשיו אני רואה למה ישראל הם משועבדים משום שיש ביניהם שנאת חינום ושהלשינו את משה שהרג את המצרי ע"ש וכן כתוב בספר חסידים שאין יכול גוי לעשות צרה ליהודי אלא אם כן ישראל אחד עושה צרות לחבירו, וזה נותן כוח לגוי לעשות צרות ליהודי ע"ש

ולכן זה נראה לפי ענ"ד שכל אחד יפשפש במעשיו ויקבל עליו להזהר מלשון הרע ושנאת חינום ולהמליץ רק טוב על חבירו והשם יעזור שנזכה לשלום וכל טוב ולביאת גוא"צ מתוך רחמים וחסדים מגולים אמן ואמן (ויגד משה - חנוכה תשעג)

לעילוי נשמת

הרבנית רייזל רוס ע"ה
בת הרב שמואל אהרן זצ"ל
נלב"ע יז טבת ה'תשפ"ג
ת.נ.צ.ב.ה.

לזכר עולם יהיה צדיק

רביה"ק יצחק צבי משה זי"ע
בן רבינו אביגדור זי"ע
מקראלי
נלב"ע ביום ד טבת ה'תשעט
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת

הגה"צ משה וועבר זצוק"ל
בהרה"צ מרדכי זצ"ל
נלב"ע יב כסלו ה'תשפא
ת.נ.צ.ב.ה.

דברי אלוקים חיים מרוך רבינו הגה"ק זיע"א

צריכות את המוסר והצדק והמידות טובות האנושיים כבסיס להן, ואם מרדו באותו בסיס הסתפק בפחות ואמר שקודם כל יתקנו את הבסיס.

במילים פשוטות, אחרי שאתה בן אדם, יש טעם בקיום קרבנות וכיו"ב, אבל אם אתה לא בן אדם, אין לך מה לעבוד כעת עבודת הקרבנות וכעת הקב"ה "מסתפק בפחות" ורוצה שקודם תהיה בן אדם ורק אחר כך תוכל להגיע למעלת עבודת הקרבנות. ואין כאן הפחתה בחיוב ומעלת המצוות השמעיית אלא הזכרה עד כמה המידות האנושיות הבסיסיות של טוב וצדק ואנושיות הכרחיות ויסודיות ובלעדיהן אין מאומה והן היסוד לכל השאר. במילים פשוטות, אחרי שאתה בן אדם, יש טעם בקיום קרבנות וכיו"ב, אבל אם אתה לא בן אדם, אין לך מה לעבוד כעת עבודת הקרבנות וכעת הקב"ה "מסתפק בפחות" ורוצה שקודם תהיה בן אדם ורק אחר כך תוכל להגיע למעלת עבודת הקרבנות. ואין כאן הפחתה בחיוב ומעלת המצוות השמעיית אלא הזכרה עד כמה המידות האנושיות הבסיסיות של טוב וצדק ואנושיות הכרחיות ויסודיות ובלעדיהן אין מאומה והן היסוד לכל השאר.

וכפי שאמרו ר"ז"ע היה מרגליה בפימא, על מילות הסידור "לעולם יהא אדם ירא שמיים בסתר ובגלוי", שקודם כל לעולם יהא "אדם". ורק אחר כך שייך "ירא שמיים בסתר ובגלוי".

זה היה בבחי' הוא היה אומר, שהוא אמר את מה שהוא אחז בזה. יה"ר שביומא דהילולא דילה, ימליץ טוב בעדינו ונזכה כולנו להתברך בני חיי מזוני ורוויחי אכי"ר

ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלקים לעשות (בראשית ב, ג).

ומפרש הרה"ק בעל תפארת שלמה זצ"ל דהנה אנו אומרים מעין עולם הבא יום שבת מנוחה. היינו שבכל שבת בא לאדם הישר התעוררות קדושה ממה שיהיה לע"ל ב"ב שהוא עוה"ב יום שכולו שבת וכמבואר כן בספה"ק

זהו ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו פי' שעשה הברכה ליום השביעי גם בהגלות להמשיך לו קדושה בלב שלם לישראל ממה שיהיה לעתיד בסוף כל הימים כי בו שבת מכל מלאכתו שיתבטל הכל רק ונשגב ה' לבדו ביום ההוא והוא יום שכולו שבת ומנוחה לחי עולמים. זהו ויקדש אותו גם עתה מהקדושה אשר בו שבת מכל מלאכתו ביום שכולו שבת מכל אשר ברא אלקים לעשות. ידועים ומפורסמים רבותינו הק' בענין לימוד תורה בשבת, שהוא שוה אלף מונים מאשר לימוד תורה ביום חול

לימוד תורה, שהוא הדביקות הגדולה ביותר ששייכת בעולם הזה יבוא וילמד אותנו על הרוממות המיוחדת השייכת לשבת קודש, אפילו בעסקי חולין ששבת קודש היא יום של דביקות ורוחניות. בשבת קודש צריכים להרגיש את הקשר האלוקי, ואנחנו צריכים ללמוד צורתה של שבת מה היא, וכיצד נשאב מן השבת את הקשר האלוקי והדביקות במהות הטוב בעצם, כדברי רבותינו. איך נדאג לכך שלא 'נפספס' את קדושת השבת, שהחיים הרוחניים שלנו יהיו מבוססים על שבת קודש.

בשבת קודש אנחנו לא רק לומדים תורה, אנחנו מתחברים אל הרוחניות של העולם.

הנה עומדים אנו בשבת קודם יומא דהילולא של כ"ק אמו"ר זיע"א, שראינו אצלו מהי משמעות של שבת קודש, שהיה כולו רוחניות, וממנו שאבנו את הכוחות והכמיהה ללימוד התורה והשקידה בה, אף מתוך הדחק.

ובפרט בשבת קודש הקרין מעין עולם הבא, בשירות ותשבחות לא-ל חי ובתפילות הנרגשות בקולו הערב בפרט ששימש כשליח ציבור, ובלמוד התורה בשקידה וכל זאת מתוך פשטות וענווה.

יה" שזכה להמשיך בדרכו והוא ימליץ טוב בעדינו, אכי"ר.

הנה עומדים אנו בשבת קודם יומא דהילולא רבה, של כ"ק מרוך אמו"ר זצוק"ל בעל אור אביגדור זיע"א.

מובא בחיד"א עפ"י ד ברי הזוה"ק שיעיקר עליית הנשמה מדרגה לדרגה הוא בשבת שקודם היא"צ, ועליית הבן למפטיר מסייע ועושה נייחא לנשמת הנפטר (כמ"ש ברמ"א יו"ד סי' שע"ו סעי' ד').

המקור להדלקת נר ביארצייט הוא בדברי הרא"ש שכתב שנוהגים שכל אחד מדליק נר בערב יום הכיפורים, כי כבוד הוא לה' יתברך לכפר על אביו ואמו, שנאמר (ישעיה כד טו): "בָּאֲרִים פָּבְדוּ ה'". (ארחות חיים, הכל בו והרמ"א) ומכאן נהגו שגם ביום פטירת אביו או אמו מדליקים נרות לעילוי נשמתם, מידי שנה. ובשו"ת כתב סופר כתב, שמנהג זה יש בו מצות עשה של כיבוד אב ואם.

ומעשה היה עם הגה"ק בעל מנחת אלעזר ממונקטש זיע"א ששלח שליח מיוחד לבלי יום טוב שני של סוכות להדליק נר על קבר אביו הגאון הקדוש בעל דרכי תשובה זצוק"ל.

כתב רבנו האר"י: יש לערוך את היארצייט להורים מידי שנה בשנה, ואפילו אחר מאה שנה. כי בכל שנה ושנה, דנים שוב את הנפטר, בבניו ובנותיו שהשאיר אחריו. אם הם הולכים בדרך ה', מעלים אותו לדרגה גבוהה יותר, ואם חס ושלום להיפך, להיפך.

זו לשון הרה"ק החיד"א זיע"א (רב פעלים ח"ד סוד ישרים סימן ז'): יום האזכרה, אין לו גבול בשנים, ואפילו אם יחיה הבן מאה שנים אחר פטירת אביו או אמו, צריך לעשות כל ימי חייו אזכרה למנוחתם כנהוג, וכבר מצאנו שהעיד רבי חיים ויטאל ז"ל על רבנו האר"י ז"ל, שהיה עושה אזכרה לאביו יותר משלושים שנה משנפטר אביו, כי אביו נפטר בהיותו קטן. וידוע כי אביו היה צדיק וחסיד גדול, ונגלה אליו אליהו הנביא זכור לטוב, ועם כל זה, כל ימיו של רבנו האר"י ערך את האזכרה בשביל אביו, והיינו בשביל העילוי שיתעלה מדרגה לדרגה. נמצא שאין גבול לזה, אלא כל ימיו של הבן צריך לעשות יום הזיכרון למנוחת אביו. וגם דע, כי מלבד העילוי שיהיה לנפש האדם אחר שנכנס לגן עדן בהדרגות, מדרגה אחר מדרגה, הנה עוד יהיה לנפשו דין ומשפט בכל פעם שתעלה ממדרגה למדרגה, ואם כן תמיד יש תועלת לנפש האדם מכח מעשים טובים של בנו, אפילו אחר מאה שנים ויותר. ע"כ.

על כן התכנסנו תלמידים כבנים, להעלות זכרו של כ"ק אמו"ר זיע"א, שכידוע קיים את המאמר: 'במקום שאין איש השתדל להיות איש' וקיבץ אחר השואה את השרידים שנתרו לפליטה וכיהן כרבם בעיר קראלי ודאג להם לרוחניות וגשמיות כאחד, עד שהעלה אותם לארצנו הק'.

יה"ר שימליץ טוב בעדינו ונזכה כולנו להתברך בכל הישועות אכי"ר.

בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ (א, א)

רבינו האור החיים הק' מביא את דברי חז"ל: 'כל מי שיש בו יראת שמים דבריו נשמעים'. ומבאר את הענין, שאם הדברים יצאו מתוך 'הגוף' אינם יכולים ליכנס ל'נפש' השומע, אבל אדם ירא שמים, הוא מדבר מתוך עמקי נפשו, ולכן דבריו נשמעים לנפשות אחרים, כי הדברים יוצאים מנפשו לנפש השומע. ובה מפרש בדרך רמז את הפסוק, שאם האדם רוצה להשמיע דברי מוסר ויראה, אז הסדר הוא, 'בראשית' בתחילה צריך להיות 'את השמים' שהוא בעצמו יהיה לו יראת שמים, ואחר כך 'את הארץ' יוכל להשמיע גם לבני הארץ יראת שמים.

ומבואר בכחרי (מאמר ב' אות מ"ח) שעל אף שישנם פסוקים רבים בבניאים שמשמע מהם שאין חפץ לה' כלל במצוות שאין להן טעם שכלי וכגון קרבנות, וכגון החפץ לה' בעולות חבחים ועוד הרבה. והעיקר הוא רק המצוות שיש להן טעם ומובנות בשכל אנושי, מה שמכונה "מוסר הנביאים". והנצרות הבינה מזה שהקב"ה ביטל את הציווי על המצוות "הפולחניות" ונשארו רק הציוויים המוסריים.

ואומר הכחרי שודאי אין הכוונה לומר שיעזבו חלילה את המצוות השמעיות שאין בהן טעם שכלי ומוסר אנושי וכגון קרבנות, כיוון שבהן יש "יתרון העניין האלוהי", אלא הכוונה שהמצוות השמעיות

עובדות חיים

ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרומשת על הארץ (א, כח) בתקופת מגוריו של האור החיים הקדוש בעיר סאלי שבמרוקו, לא רצה לעשות תורתו קרדום לחפור בו, ומצא את פרנסתו בהיותו חייט אמן ומומחה לשזירת חוטי זהב וכסף בבגדי פאר. נוהג היה להקדיש מעט זמן לפרנסתו, עשה תורתו קבע ומלאכתו עראי, וכאשר היה מרוויח בתחלת החדש די צרכו, היה סוגר את בית מלאכתו עד תחילת החדש הבא. פעם באו אליו שליחי המושל, ובידם הזמנה לשזירת חוטי זהב בבגדים הרבים שהכינו לבני המשפחה לרגל חתונת הבת. סירב האור החיים לקבל את העבודה, והסביר לשלוחי המושל שהוא הרוויח כבר החדש די צרכו. כששמע המושל את סירובו, חרה אפו וצויה לעבדו להשליך את האור החיים הק' לגוב האריות שבחצרו, לאחר שהרעיבם כהוגן. לפליאת אנשי החצר, לא נגעו האריות בטרפם לרעה, והאור החיים ישב ביניהם כשהוא מזמר פרקי תהילים בקול ערב, והאריות כאלו מאזינים לזמרתו. מיהר המושל להעלות את האור החיים הק' מן הבור, העניק לו מתנות רבות וביקש את סליחתו על שפגע בכבודו, ושם שמים התקדש ברבים.

ויהי ערב ויהיה בוקר יום השישי (א, לא)

באחד המערכות היה נצרך מרן בעל הדברי יואל זיע"א לשליח מיוחד שיסע לעיר הבירה וושינגטון לסדר כמה ענינים, ומרן ישב אז עם הגר"י הוטנר זצ"ל וטכסו עצה את מי לשלוח לשם ואמר מרן שצריך לשלוח אחד ששומר פיו ולשונו ומכסה סוד והציעו אז שמו של עסקן אחד שכוחו יפה לזה, אמר מרן בדרך צחות שהעסקן הזה דומה לאחד שקידש על היין והסתכל בתוך הסיידור וקרא מתוכו בקול רם כמו שכתוב שם 'בלחש ויהי ערב ויהי בוקר בקל רם יום השישי', והיינו שמכריז בקול רם שיש כאן סוד גדול.

(נמלצו לחכי)

וישבות ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה (ב, ב)

הברון רבי שמעון וואלף רוטשילד (המכונה 'דער פרנקפורטרער רוטשילד' שהיה אצלו תורה וגדולה במקום אחד) מוחזק היה לירא שמים וירא חטא, זהיר בקלה כבחמורה. פעם אחת, ובשבת היה מעשה, נזדמן למקום אחד עם רב אחד מגדולי הדור הציץ בו הרב, וראה ששערותיו אינן סדורות לו, מחמת איסור תסרוקת בשבת. 'אדוני הברון' – אמר הרב – 'מר ושכמותו מותרים לכל הדעות בתסרוקת בשבת, הואיל וצריכים הם למלכות'. 'חוששני' – חייך הברון – 'שאני איני בכלל היתר זה, שכן לא אני צריך למלכות אלא מלכות צריכה לי'.

ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו (ב, יז)

הרבי ר' זושא מאניפולי פנה פעם לאחיו הרבי ר' אלימלך מליז'נסק ותמה בפניו 'הרי מקובל שבאדם הראשון היו נשמות כלל ישראל עד סוף כל הדורות, ואם כן איך הנחת לו לחטא ולאכל מעץ הדעת?' השיבו רבי אלימלך: "אחי יקירי, טוב היה לאדם שיאכל, שכן אם לא היה עושה כן, היה שרוי כל ימיו בהרהורי הכפירה שהטיל בו הנחש בשעה שפיתה אותו לאכול מעץ הדעת ואמר לו 'ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלוקים יודעי טוב ורע', והרי הרהורי עבירה קשים מעבירה (יומא כט) לכן מוטב היה שאכל, וכך נוכח לדעת שגם לאחר האכילה נותר כמות שהוא."

בזעת אפיו תאכל לחם (ג, יט)

איש אחד נכנס פעם אל הרה"צ רבי נטע מויליפולי זצוק"ל והתאונן לפניו שיש לו פרנסה טובה ובהרחבה, אמנם הוא עמל כ"כ והעבודה קשה לו, ענה לו הרה"צ הרי כך כתוב בתורה בזיעת אפך תאכל לחם, אלא אם משכימים בבקר בשעה חמישית ועמלים בדברי התוס', יוצאים בזה מאמר הפסוק הנ"ל והפרנסה באה בניקל. (ניצוצי התורה)

אמרות פהורות מרבני האור אביגדור זי"ע

בראשית ברא אלוקים את (א, א)

א"ת ר"ת א'מונה ת'מימות בא לרמז שראשית כל, ברא אלוקים את אמונה ו'תמימות, שבהם יכולים אנו להתעלות, הן כשאנו עוסקים בשמים דהיינו רוחניות, והן כשאנו עוסקים בארץ דהיינו גשמיות.

כניני חיים

בראשית ברא (א, א)

אומרים בתפלה "המחדש בטובו בכל יום מעשה בראשית", והלא אין אנחנו רואים שום חידוש, כי כמו שהי' אתמול כך הוא היום. אבל רבותינו ז"ל אנשי כנסת הגדולה והנביאים המה השיגו וראו בגודל רוח קדשם חידוש של מעשה בראשית של כל יום, ודרשת רש"י ז"ל על הכתוב (תהלים יט) יום ליום יביע אומר וכו', מעשה בראשית מתחדשת מיום אל יום וכו' עיי"ש, לכן תיקנו זה הנוסח בתפלה. ולא עוד אלא אדם בעצמו שנקרא עולם קטן, ג"כ נעשה ברי' חדשה בכל יום.

טהרת הקודש

וישלחו ה' אלוקים מגן עדן וגו' ויגרש את האדם (ג, ג)

כג – כד)

הנה ראוי להתבונן כי בכל העונשים שנענש אדם הראשון לא מצינו שנידון להיות מיורדי גהינום, אלא דאמרו חכ"ל (ב"ר פמ"ח, ח) דאברהם יושב בפתח הגהינום ואינו מניח לנימול ליכנס לתוכה, ואותן שחטאו יותר מדי, מעביר הערלה מע"ג תינוקות שמתו עד שלא נימולו ונותנה עליהם ומורידן לגהינום. והנה אמרו במדרש (שוח"ט מזמור ט) שאדה"ר היה אחד מי"ג שנולדו מהולים, ולכן יתכן לומר שהיות והוא היה תחילת בריאתו של הקב"ה כלשון המדרש שם ומשום שיצר אותו במו כפיו כשהוא מהול לכן לא יתכן שיומשך עליו ערלה לידון בגהינום.

(חוקי חיים)

ויהי ערב ויהי בקר (א, ה)

קודם ערב ואחד כך בוקר, כי אצלנו היום הולך אחר הלילה, לא כן אצל האומות הלילה הולך אחר היום. זה הוא גורלו של עם ישראל, הלילה המרמז ליסורים הוא אצלנו קודם, ותקותנו שאחר היסורים יבוא יום ישועתנו, ואצל האומות הוא להיפך, כאמור צדיקים תחלתן יסורים וסופן שלווה והרשעים להיפך. ומפאת זה אצלנו עם ישראל יום השבת הוא ביום האחרון של השבוע, ואצלם יום מנוחתם הוא בתחלת השבוע, יען אצלנו תהיה המנוחה בסוף, ואצלם בסוף יסורים.

אמרי שפר

ויאמר אלקים נעשה אדם בצלמינו כדמותנו (א, כו)

י"ל דאם אדם רוצה לקדש עצמו להיות אדם השלם, צריך להיות קודם אתעורתא דלתתא לקדש עצמו מלמטה, ואחר כך מקדשין אותו מלמעלה, כמו שאמרו חז"ל פתחו לי פתח כחודו של מחט וכו', ואחר כך מסייעין אותו מלמעלה דאלמלא עתרו אינו יכול לו (קידושין ל, ב) זה ויאמר אלקים, שהקב"ה אמר להאדם נעשה אדם בצלמינו כדמותנו, לעשות אדם השלם צריך שנעשה אני ואתה, שיהיה אתעורתא א דלתתא קודם, ואחר כך מסייעין אותו מלמעלה

צמח צדיק, י"ד כ"ט תשרי

אבות עיתך

הרה"ג גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
מו"צ בק"ק קראלי ומח"ס גם אני אודך

בשמחת תורה יתחיל מלחמת גוג ומגוג

הנה המצב בארץ הקודש קשה מאד ממה שקרה בשמחת תורה בבוקר, תשפ"ד, ה' ירחם עלינו ויציל כל ישראל ממש תמיד. אולם החיזוק כעת שרואים מפורש בספרים הקדושים שמלחמת גוג ומגוג יתחיל בשמחת תורה, ואחריו כן יבוא משיח צדקו לגאלנו אמן כן יהיה רצון כדלהלן:

א) הנה מציאה נפלאה כתב בתפארת ציון (להגאון רבי יצחק זאב ידלר זצ"ל) על המדרש רבה (פרשת פנחס פכ"א) וז"ל: אמר הכתוב ביום השמיני עצרת תהיה לכם דהכתוב מבטיחנו שביום השמיני תהיה לנו עצרת לעתיד לבוא על ידי שאז יעשה לנו נס במלחמת גוג ומגוג, ועל זה צוה לנו לעשות יום השמיני ליום טוב שהוא לאות על העתיד. ואם כן אנו יודעים מזה שגם לעתיד לבוא דאז יעשה לנו הקב"ה נסים חדשים גדולים ממה שהיו ביציאת מצרים (עכ"ל).
ב) ובספר מועדי ה' לברכה כתב ה- ז' עמוד קכ"ד, וז"ל: וכידוע דלעתיד לבא ה' ילחם עם אויביו ביום שמיני עצרת וינקום נקמתו בגוים וכל העמים יכירו וידעו כי ה' אחד ושמו אחד, ולכן מפטירין בסוכות מלחמת ה' עם גוג ומגוג כי בחג הסוכות הקב"ה ילחם עם אויביו וכל העמים יכירו מלכותו יתברך וזה יהיה בשמיני עצרת בחינת יחידא שלים כידוע (עכ"ל).

ג) ובטור סימן ת"צ כתב בשם רב האי גאון מלחמת גוג ומגוג יהיה בחדש תשרי.

ד) וזכור לי שכ"ק מרן האדמו"ר הגה"ק משומרי אמונים בעל החוקי חיים זיע"א אמר הרבה פעמים שמלחמת גוג ומגוג יהיה בימים אלו של סוכות ושמחת תורה. והאריך מאד להביא ראיות לזה כדרכו בקודש.

ה) ואחי הגה"צ רבי יחיאל הכהן רבינוביץ שליט"א, מח"ס הערות וחיידושים, ועוד, הוסיף על מקורות הנ"ל, דבר פלא מאד, וזה לשונו: בירושלמי יבמות פרק ט"ו ב', סוכות לראשי ביום נשק ביום שהקיץ נושק את החורף. דבר אחר ביום נשק זה נשקו של גוג. (ע"ש), ואפשר לומר שזה חד יומא, כי הרי הקיץ נושק החורף, פירשו המפרשים בסוף הקיץ, ואם כן זה שמיני עצרת ששואלים על המטר. וכן מלחמת גוג ומגוג יש מקור בספרים ליום שמיני עצרת (בספר מועדי ה' לברכה ובספר תפארת ציון על המדרש) (ועיין גם במקדש שלמה על התהילים שהביא ביום נשק על שמיני עצרת)

ויהי רצון שנזכה לגאולה שלימה מתוך רחמים וחסדים מגולים. עכ"ל. בשורות טובות לעד ומצפה לישועתן של כל ישראל ברחמים גדולים מאד בקרוב ממש אמן כן יהיה רצון

נעימות החיים

אדם אין לעבוד את האדמה (ב, ה)

ידיו המגודות חפרו באבן בלא כח, ברירה לא הייתה בידו חייב היה להביא מעט כסף בכדי להאכיל את יתומיו. לבו של מנשה שתת דם טרי במעמקים, לילות רבים ספגה כריתו בשקט את דמעותיו אל תוכה. סאת הייסורים שלו דומה שעברה את של שכני וחבריו, מאדם פשוט ושקט הפך לבעל ייסורים תוך תקופה קצרה: אשתו נפטרה עליו בדמי ימיה בעודה מותירה לו "ירושה" בדמות שבעה יתומים שהגדולה שבהן בת 14 בסך הכל.

את יכולתו לעבוד בעבודה מכובדת שמכניסה סכום נאה איבד מנשה בעקבות ימי האבל הקשים והצער שתקפוהו, יתומיו לא טמנו ידיהם בצלחת וכל אחד מהם סבל מפטירת האם ממיחוש נפשי או גופני. למחייתו ובלית ברירה ממש, עבד מנשה בחציבת אבנים – עבודה פיזית קשה שלא הסכיין לה מעודו. בבת אחת זנח את המעדר. לגם מעט מכד המים שהביא אתו ושם פעמיו העירה. בלי לחשוב, בלי להרהר. תחושת מסכנות הציפה בגלים שוצפים את כל כולו, חוסר האונים מילא אותו מכף רגל ועד ראש, וכך התפרץ בבכי מטלטל וחסר מעצורים אל חדרו של רבי שלום שרעבי הרש"ש הקדוש. הרש"ש הקדוש חיכה מעט שיירגע, מזג לו כוס מים, ובהחזיקו את כף ידו של מנשה ביקש ממנו שיספר לאט לאט את כל סאת צרותיו בימים האחרונים. ומנשה סיפר. לא דיגל ולא החסיר שום פרט. אם כי, לשבחו ייאמר, שלא הגזים בתיאור.

הרש"ש העניק לו ברכה חמה ונלבבת ומנשה יצא מעודד אל ביתו. אך לא הספיק להגיע עד ביתו, אין הוא יודע מה היה לו, לפתע פרחה נשמתו מגופו ודאתה אל-על. שם, בשמי מרום, העמידוהו בית הדין של מעלה מול מאזניים ענקיות, החלו שוקלים את מצוותיו המועטות שעשה בחייו, למול הררי עבירות שעבר כשרבות מהן בהיסח הדעת ומחוסר ידיעה. כף המאזניים נטתה שמאלה בחדות, כשהכף הימנית של המצוות תלויה רועדת גבוה באוויר, כביטוי נלעג למעט שהצליח מנשה לעשות בחייו מבחינה רוחנית. מלאכי החבלה השחורים החלו נושפים ורושפים בלהט, כעת ייפול לידם טרף שמן. מנשה החל לבכות: וכי היכן הצדק והיושר? כה רבות סבלתי בימי חלדי, יתום הייתי, אשתי הותירה לי יתומים לגדל, טרוד הייתי על המחיה ועל הכלכלה, בבריאות נפשם וגופם של ילדי שגידלתי לתורה. הרבה ברירות לא נותרו לי. וכי כל הייסורים הללו אינם באים כעת בחשבון? "צודק הוא", הרעים הכרוז בבית דין של מעלה, "הבו את ייסוריו ושפכו אותם על כף המצוות". עגלות עגלות עמוסות במיני תלאות ומועקות הגיעו אל הכף. אחת מהן לא נעדרה. גם את האבנים שחצב בזיעת אפיים – עבור לימוד התורה של ילדיו ומזונם – שקלו על הכף. ובסיומו של תהליך, הכף של המצוות כמעט והשתוותה לכף העבירות.

חסר היה כחוט השערה כדי לאזן בין השתיים לגמרי בכדי שיצא מנשה זכאי. "האם אין עוד ייסורים?" שאל הכרוז החזק. בלא מילים הוברר שאכן תמו הייסורים. דינו של מנשה הוכרע: לגיהנום!... מנשה שרעד מדמותם של מלאכי החבלה זעק: "עוד ייסורים! הבו לי עוד ייסורים!..." כך התעורר שטוף זיעה בחדרו של הרש"ש שהביט בו בחמלה ושאלו: "האם רצית לשאול משהו?" מנשה גמגם במבוכה תוך כדי שיצא: "לא רבי, הכל בסדר." (מן המים משיתיהו)

לזכר עולם יהיה צדיק

הדפסת והפצת גליון השבוע

לז"נ נשמת עט"ר מאור עינינו גאון עחינו

אדמו"ר הגה"צ אביגדור צדוק"ל

רבה של העיר קראלי ברומניה

בן רבינו הרה"צ ר' משה מטשערטעז זיע"א

לרגל יומא דהילולא ב' דר"ח חשוון

ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

מרת אסתר ע"ה

בן הרב יעקב ווינברגר שליט"א

נכדת רבינו ה'אור אביגדור זי"ע

נלב"ע כט תשרי תשפב

ת.נ.צ.ב.ה

לזכר עולם יהיה צדיק

רביה"ק אברהם דוד זי"ע

בעל "אשל אברהם"

אבד"ק בוטאשטש

נלב"ע ביום כט תשרי תר"א

ת.נ.צ.ב.ה

לזכר עולם יהיה צדיק

הרה"ק מנחם מנדל זי"ע

בן הרה"ק חיים זיע"א

בעל הצמח צדיק

נלב"ע כ"ט תשרי

ת.נ.צ.ב.ה

חיי אביגדור

מתולדות חייו והנהגתו בקודש של
הצדיק מקראלי
רבינו אביגדור בן ר' משה זיע"א
יומא דהילולא רבא אי חשון

אלא שרבים מבני קהילתו המשיכו להתייעץ עימו ולהתברך מפיו שלא חזרו ריקם, אף לעת זקנותו, נראו גדולי תורה רבים בהם רה"י הגאון רבי אברהם אטיק זצ"ל שבאו להתברך מפיו וראו ישועות רבות.

ישועות לרוב

הקפיד כל השנים לבנות את סוכתו לבד, וראה בכך זכות גדולה שלא ויתר עליה, אולם בשנותיו האחרונים כשקשתה עליו המלאכה, הרשה לקבוצת בחורים מבוגרים מיישבת בריסק, להקים לו את הסוכה, וכולם התארכו באותה שנה, מאז נודעה זאת כסגולה לישועה, וכל שנה ערב סוכות היו את הסוכה בונים בחורים מבוגרים וכולם נושעו.

טבעות הסגולה

רבינו זצ"ל היה מחלק אחרי סוכות את טבעות הלולב, ואמר שבנות מבוגרות שיענדו אותם ויבקשו את זיווגם, וכולם אכן התארכו באותה שנה.

יסורים באהבה

איבד בחייו את בנו הבחור זאב ארי' לייב זצ"ל, נפטר ביום הכיפורים וקיבל זאת בדומיה כאהרן הכהן, וכן מעולם לא דיבר ממשפחתו וחמשת ילדיו, שאיבד בשואה האיזומה.

הסתלקותו

רבינו זצ"ל הסתלק לשמי רום לביל שב"ק בראשית א' חשון ב' דר"ח תשנ"ח, בגיל צדיק (90).

דור ישרים יבורך

הותר אחריו בנים ובנות עוסקים בתורה ובמצוות.

ממלא מקומו

בנו הגדול מ"מ אדמו"ר הגה"ק יצחק צבי משה זצ"ל שכיהן באותה עת כמו"צ וראש כולל בב"ב וכסופר סת"ם, הוכתר ע"י האדמו"ר מצאנז זמיג'ראד זצ"ל למלאות מקומו בקודש

תל תלפיות

מנו"כ בחלקה שקנה בחייו בהר הזיתים, חלקת גניזת סת"ם, (סמוך ונראה לציון הרה"ק בעל השומר אמונים זי"ע ולאחל צדיקי בית גור). ציונו הק' נודע בפרט בשנים האחרונות כהל תלפיות ומאות נושעו במקום,

ישיבה על קברו

אחר פטירתו הקים נכדו מרן רבינו שליט"א כולל להוראה "אור אביגדור" בבני ברק, בנשיאות מרן רבינו בעל יגד משה זי"ע ממנו יצאו רבנים ומורי הוראה.

וכן מפעלי תורה חינוך וחסד על שמו וזכרו הטהור.

סעדינו ואושעה

סגולה מיוחדת נודעת להדליק נר ולתרום סעודה לזכרו ביומא דהילולא א' חשון.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אכי"ר

מה כאן עומד ומשמש אף שם עומד ומשמש

הגדול בעיר, בה התגורר בין היתר הרה"ק מסאטמאר זי"ע בכהנו כרב העיר.

במקום שאין איש היה איש

על אף שכל חייו ברח מפרסום וכבוד, קיים את הפסוק במקום שאין איש היה איש, ופעל במסירות נפש לכל צרכי הדת בעיר, ובנה החל מהיסוד מוסדות תורה וחינוך וכן מקוה טהרה, כשגולת הכותרת התלמוד תורה אותה פתח והנהיג ביד רמה, תחת השלטון הקומוניסטי.

מסירות נפש למען השבת

היות והילדים היו מוכרחים ללכת לבית ספר הנכרי אף בשבתות, היה רבינו משחד את מנהל בית הספר בבקבוקי בירה וודקא, בכך הציל את הילדים מחילול שבת.

גאווה דקדושה

רבינו הכניס בילדיו את הגאווה דקדושה, ובניו היו היחידים בכל העיירה שהלכו עם פאות וציציות גלויים, ללא מורא.

הרבי של כולם

התפרסם שמו, עלה מדרגה לדרגה ונקשרו אליו תושבי קראלי והסביבה, וראו בו רבם ומאורם לכל דבר וענין, ורבים מהם אף השתתפו בשבת אחים שהיה עורך מידי שבת בשבתו.

בחג הסוכות היו כל תושבי העיר, עומדים בתור, בכדי לברך על האתרוג של רבינו זצ"ל, שהיה המהודר ביותר בעיר, כמו כן היה רוכש ובוחר את ד' מינים, אותם היה מחלק לנזקקים.

הצלת נפשות

בשנת תשי"ח היה רבינו אמור להעלות לארץ הקודש אלא שמסר את הדרכון שלו, ליהודי שהסתבר עם השלטונות והיה בסכנת מוות, שיברח עם דרכונו, ובכך למעשה גם סיכן את חייו.

ארי עלה מבבל

בשנת תשכ"ב עלה לארץ הקודש, והשתכן בירושלים עיה"ק, כשגיסו הרה"צ ר' ישעי' גרוסמן זצ"ל, מסר לו את דירתו.

רב בגמזו

כשנה אחר מכן נעתר להפצרת גאב"ד גמזו זצ"ל ועבר להתגורר בישוב גמזו, ומונה ע"י לנהל את הענינים הרוחניים במקום.

הכל מעלין לירושלים

כשהילדים גדלו עבר לירושלים עיה"ק, בה הסתיר את גדלותו ועובדת היותו הרבי של קראלא, ולפרנסתו כיהן כר"מ בישיבות סאטמאר ושומרי אמונים.

עמוד צלותהון

מידי יום היה רבינו זי"ע גומר את כל ספר התהילים עבור הזקוקים לישועה, כשהגיע לפניו הזכרה קשה, היה אף אומר שלוש ספרי תהילים ביום, ולא הפסיק להעביר עד שהגיע הבשורה הטובה.

כן נודע בקולו הערב, וגם לעת זקנותו שימש בירושלים כבעל תפילה בימים הנוראים והיה בעל קורא מידי שבת בשבתו.

תולדות אדם

רבינו הגה"צ אביגדור מוזס זצוק"ל נולד בשנת תרס"ז בעיירת טשערטעז הונגריה (כיום רומניה).

כבן בכור לאביו הגדול האדמו"ר הגה"צ רבי משה זצ"ל. רבם ומאורם של בני העיר טשערטעז והגלילות.

בימי ילדותו כבר ניכר כי לגדלות נועד, וגדולי דורו השתעשעו עימו, בגיל 12 התייתם מאביו זצ"ל, ואימו הרבנית הצדקנית מרת פעריל ע"ה גדלה אותו יחד עם 9 אחיו הקטנים.

עשה לך רב

בימי בחרותו התקרב לרה"ק רבי אהרן ראטה זצ"ל בעל שומר אמונים ואף זכה לשמשו, כשביקר אצל אחיו זצ"ל בעיר טשערטעז. כמו כן הסתופף רבות בצילם של הרה"ק בעל חקל יצחק מספינקא זצ"ל, והרה"ק רבי אליעזר מביקסאד זצ"ל והיה מקורבם ואהובם של רבים מגדולי דורו.

השקדן

כבר בצעירותו נודע כמתמיד עצום ושקד על התורה ועל העבודה, ובגיל 17 נבחן והוסמך להוראה ע"י גדולי הדור.

בחופה וקידושין

כשהגיע לפרקו נישא עם זוגתו ע"ה, ונולדו להם 5 ילדים, אשר ניספו כולם בשואה הי"ד.

ממלא מקום

בחנותו הוכתר כמ"מ אביו כרבה של העיירה טשערטעז, ושמר בעוז על חומות הדת ופיתח את חיי הקהילה היהודית.

פודה ומציל

בימי השואה האיזומה ולאחריה נחלץ לעזרת עם ישראל, והציל אלפים מישראל. כמו כן אחר שהובל למחנות העבודה, נחלץ שם לעזרת החלשים ובפרט הבנשקי"ם שהיו מטבעם עדיני נפש ולא הורגלו לעבוד.

ורבינו זצ"ל שהיה מטבעו גיבור חיל, עבד בנוסף על המשימה שהוטלה עליו השלים גם את עבודות הפרך שהוטלו עליהם, ובכך למעשה גם הציל אותם.

עמוד צלותהון

כמו כן בלט במחנות, כשהיה ממלמל כל העת, פסוקי תהילים, והיה מסיים כל יום 3 ספרי תהילים אותם אמר בעל פה.

משואה לתקומה

אחר השואה כשהתברר שכל בני משפחתו ניספו, נישא שנית עם הרבנית בינה ע"ה בת הגה"צ יצחק צבי גירנוואלד זצ"ל הי"ד מאונגוואר סאנסילוי (אחיינו של בעל הערוגות הבושם זצ"ל) מגזע המהר"ל מפראג זצ"ל.

מרא דאתרא

כשנה אחר מכן, נעתר לקבל עליו את עול משרת הרבנות בעיר קראלי, ועבר להתגורר בבית רבני העיר, ששכן בבנין בית הכנסת

עולו ואתכנשו להילולא דצדיקיא

לאור הישועות והניסים והנפלאות

בהם ראו ונושעו

פוקדי הקבר בפרט ביומא דהילולא

של המנורה הטהורה, פועל הישועות

הצדיק מקראלי

מוריננו רבינו עטרת ראשינו

אביגדור בן ר' משה

החל בא' חשון ב' דראש חודש

תתקיים אי"ה

ביום שלישי פר' נח ב' חשון

מעמד ישועות

עליה המונית ותפילות רבים

בציון הקדוש

במרומי הר הזיתים

חלקת גניזת סת"ם גוש ב'

(מול תחנת הדלק ליד המדרגות לכביש הפנימי)

רחמנא אידכר לן בזכותא דרבינו אביגדור